

העולם הפורש, הפילו האמות, בפקודת המשגחה האלקית, בודדות רשמיות ומוכחות ופחות את פוריותה ואחרי אשר המצרכה ראשונית של מלכותה שואמוה נעשה את חיובנו בכבר ד' אלינו, אל ארצנו ואל קיום חיינו ותורתנו שיהי אף בית ישראל. פי אחרי שארית ארצנו הפלה בשבילנו את שומותיה ופחותה את פוריותה, לא שאחרים יעשו את חיובם אלינו, אלא אכן כל אשר ורישת מדינתנו, הרי היא לא מאת האמות האחרות אלא מאת האמה הישראלית, מאתנו בעצמנו. לא שאחרים יעשו את חיובם אלינו, אלא שבחנו נעשה את חיובנו בכבר ד' אלינו, אל ארצנו ואל קיום חיינו ותורתנו שיהי אף בית ישראל. פי אחרי שארית ארצנו הפלה בשבילנו את שומותיה ופחותה את פוריותה, לא שאחרים יעשו את חיובם אלינו, אלא אכן כל אשר ורישת מדינתנו, הרי היא לא מאת האמות האחרות אלא מאת האמה הישראלית, מאתנו בעצמנו.

אם למקורות פתובים שאמות העולם יעזרו לנו לגאולנו, לשיבתנו אל ארצנו ולבנותנו אותה, ואילו היינו באים לדון עם אמות העולם על חיובים אלינו עלי פי דברי האלקים הפתובים, שמו הראוי וכן המשר הוא שיקמו אותם הרי הדברים גלויים וידועים, מפרסמים ומפרשים פמה פעמים בכתובות האלה וביחוד בכתובות ישעיהו:

שאלתי כבודי: היכן פתוב שאמות העולם צריכות לתת לנו מדינה יהודית? שאלתי וזו מצויכה לתופיר עוד קצת ברוך-הכרים פשוט בגנו וזו:

(תשובה לאלה)

לירישת המדינה היהודית מישאל ופאמות העולם -

הצח אמתנו

מאמר שש-עשרה

1. כתובת קיא וראה לעיל מאמר "ממנה ישע" הע' 24 וט"ג.

2. רמב"ן ברוספותיו לספר המצוות מצות עשה ד'.

3. תהלים קכז.

ביתנו בכעם שמהי. אכל ורישתנו מאת אמות העולם, מאת גויי הארצות, הלא זאת היא: שהם לא יפריעו אותנו פמלאו חיובנו זה, שהם לא ינפו להקשילנו בעבודתך קדשנו זאת. וכשם ששחרצה ונמחצה, מהלפת ובחורה, היא הרישתנו אחרתנו הפנימית מאמנו, לצאת מן העולה ולבא אל בית-חינו, כן היא הרישתנו אחרתנו החיצונית מאמנם. לא למענו פלכד, פי-אם למען השם וגם למענם הם. אל ינפו ואל יקפלו להפריענו ולהקשילנו פתוקלתנו בארצנו, פי את אלקי-ההסתוריה האלוי לא יספכו אחורנית, ואת צעת ד' הנאמנה, הפתורת ומתגלה פקיום דברי תורתו ונבואותיו וכוונותיו מעשי הדור והמקופה, לא יכפלו. וכל ינפו לגב "חומות" חדשות של שלטנות גלות והעמדת מחיצותי בינינו לבין ארצנו, תחת אותה חומה אשר הפלה על-ידם בכבר ד' לפתחת דרך הנאולים, הלא אפס ותחו פתשכנה נהוי, ולא עלינו נמשכת שביעתי העליונה, שפסם את חלוקה מתוך אותה פתוכת החלפות-החומות שבפגב הפדיגי של העולם לעשות חופעת האפק הפריגי שמתוך מרחב ישובנו ובחורנו פלדת עם נאוי. וכו' - הם היו מאשרים, פורוים ועוזים, פתמיכתם - הודק

וכמאשרי-כפושים, את החומה שבתקוף שלטונותינו הפסיקה בינינו לבין ארצנו פמשך שנות הגלות, הנה עוד נעזר לנו זה חיובי הסודי של מצות התורה בירישת הארץ וישיבתה. ואחרי אשר במצרכה שניה, של מלכות העולם הונאת השניה, הכבר והבלס כל פסול המציאות של פוריותו בתפוצות העולם בארצות העמים, עוד והכפל חיובנו זה גם בתור הצלת-נפשיות גופנית ורוחנית. את חיובנו השכוח והחורף היה הלא נמלא ונעשה, בכל עבודת מצות ד' אשר בכל החייות והחיות, בכל השורה והשכלול, בכל עבודת מצות ד' אשר עלינו, בכל רוממות קדושה וכן השמים יסענו בברפת משגרת צדינו ובגן ביתנו בכעם שמהי.

המרום מראשו²¹, מקדמי ימות עולם מראש עפרות תבל, תחת שמי ד' עומד הוא ומתאבק על עצמו, על מצייאיתו הפרטית והכללית כאחת, עולה שמים ויורד תחומות, ומפעמקי מלחמת חיי בכל זעוועי גוראותיה מתורגמם הוא בשגב רוח קלוש אל תעופת תפארתו ומגדול ישועתו. על קרשת במותיו של רבבות תליו ועל התאמצות תצומותיו לחיי שרידיו, לא ישפח העם-האדם את סוב תליו, את נעם גרלו, את יפי רישתו, בהם בסחון אמותו ותסן משכנו, לא ישנה ולא ישמחה מתפקיד רבנותו, אשר ביסודה של עצמיות היותו, לגלוי רצונו של מקום, קונה השמים והארץ וקונה דורותיהם מראש. כאחרותה של אמה זו, כאחרותה של ארצה, היא המתעבת וקובעת את סוף דבר התחשבותה והתחשבות אמה בסדורו של עולם ובקוממיות חיי בתוכו ועל תשנו. כל סגנונותיו ונסתאותיו הקונקרטואליים²², הפולוליים והמעשיים, נערכים הם בממשיותם ובתעלותם, גם לשעה וגם לדורות, לפי היות הפסים המולט הזה נמצא ביסודם. לפי תודעה ברורה זו, ולפי חוק הפעמים, הוא ענינם וערך תוצאותיהם של כל אונות כחותינו שבפנים, של כל השבונותינו האנושיים, למשפט ולחוסר, גם עם צריצי גוים ותסידים וגם עם שכינתו וסביבותיו וישר יחוסיהם.

ככל תודת הנפחולים ובכל פחד הלכטים על שארית פלגתנו, על טענת-החיים של צפנו והכרת-הקנין של ארצנו, אך עבדת היסוד הזאת, המעשית והולכת בתקופת שנות עולם של ישראל ואדם החודרת וחודרת בכל מעגלי נתיבותיהם, הבלתי משפנית כחקות השמים והארץ: ענינם האלוי של העם הזה ושל הארץ הזאת כאחד, - היא אשר תפיץ אורה על כל מבוכותינו, תבדר את צדקותנו ותשכיל את הדרכותנו וראו כל גויה הארצות את שם ד' הנקרא עלינו וישמענו את דבריו אשר פנינו, - והראו כבוד ורוממות והפירו בכל אפסיהם את החלשת אמתותנו. כי לא במחבא פנים ובטשטוש צורה אנו באים וחודרים אל

21. ירמיה יז, יב.

22. נסבותיה, שלא מן הענין.

והשפלותו¹¹. הפגנה של שבירת על הגוים מעל צארתו היא, "שתולכנו קוממיות לארצנו". עד כי יבוא "ירום ונשא וגבה מאד"¹² ונשגב ד' לבדו¹³. במהלך התקומה של פגסת-ישראל ושכינתה האלקית מתחמית עפרות השמאה של ארצות העמים מופיע גלוי "פניו תוקופות מתוך תורה אשר אתה"¹⁴, נמשך ברור צורתו השלמה של העם הישראלי. אמת העוונות של מאבק האיתנים שבכחו הענקי על חיי נשמותינו ומערכת מקומם, - מתגלה בה הופעת קומתו של העם העולה, עם-העל, רב התלאים ורב הכריאות¹⁵, ואדיר נצחונם, נאבק בה על הצלת קיומו העם הזה החלו-הצעיר, לשקבל את התורה הנצחית ומתוך המשוך ענינה, שפפי נביאיו, נביא האמת והצדק בארץ תללו, נעונים ומתפרנסים גם גויה הארצות לדורותיהם ותריבותיהם והלכי-רוחותיהם מאז ועד הנה ודורות עולם, העם האחד והמיוחד בתקף התקוממותו והשפעתו בכל הפסכות שנו, ו"כל כלי יוצר עליו לא יצלתו"¹⁶ - עם ד' ונצח קדשו.

"אפלו בשעת הסכנה לא ישנה אדם את עצמו מן הרפנות שלו"¹⁷. ישראל ה"צנים שבאמות"¹⁸, ואין עו אלא תורתו¹⁹, נלקם הוא על נפשו, על צפור-חיי, על קיום בניו "בני אל חי"²⁰, על בניו מקומו המיוחד ומקדש לו,

11. חסד-לאברהם, מעין ה נהר יב.
12. ישעיה נב, יג.
13. שם ב, יא.
14. דרך חיים מוה"ל פרק ו משנה ג.
15. ספר הכוזב, ב, לו.
16. ישעיה נה, יז.
17. סנהדרין צב.
18. ביצה כה.
19. זבחים קטו.
20. וישע ב, א, ועי קידושין לו. פ"ט ט"ו כ"ב